

er meget gamle, kunde jeg ogsaa tænke mig, at man fra Skyldraadet selv eller fra Befolkningen eller maaske fra Ministeriet rettede en Henvendelse til disse meget gamle Medlemmer om at nedlægge deres Hverv. For vi maa naturligvis være enige om, at de Folk, som skal være Skyldraadsmedlemmer og Formænd for Vurderingsraadene, skal være arbejdsdygtige, saaledes at de er i Stand til at udføre Hvervet. Skulde der være saadanne Tilfælde, tror jeg, man maa kunne faa disse Mennesker til at indse, at de bør trække sig tilbage, saaledes at der kan komme Folk til, der er i Stand til at udføre Arbejdet paa rette Maade.

Jeg skal dernæst gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Henriksen. Det ærede Medlem var, udtalte han, meget tilfreds med den Toldbehandling, der nu finder Sted angaaende islandske Selskind, og jeg anerkender, at det har været muligt at tilfredsstille det ærede Medlem paa dette Omraade. Derimod var det ærede Medlem stadig utilfreds med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af Told til en udenlandsk Automobilfabrik, som er anlagt her i København. Ja, vi maa jo haabe, at alle, som lider Uret, kan finde deres Forsvarere her i Rigsdagen. De fattige, som lider Uret, haaber jeg kan finde dem, og skulde der ske Uret mod et stort Millionselskab, haaber jeg ogsaa, det kan finde sine Forsvarere, hvad det altsaa ogsaa har fundet i dette Tilfælde. Men jeg tror nu ikke, dette Selskab har lidt nogen som helst Uret, og derfor mener jeg, at Forsvaret for det har været overflødigt. Der har aldrig været givet dette Selskab noget Tilsagn af nogen Art. Det ærede Medlem oplæste en Skrivelse fra vedkommende Selskab, og jeg tvivler naturligvis ikke om, at dette maaske har troet, at der paa en eller anden Maade var givet det Løfter om en Tilbagebetaling af en eller anden Art. Men der er ikke givet og kan ikke af underordnede Embedsmænd gives saadanne Løfter, og Selskabet havde anlagt sin Fabrik, inden det overhovedet henvendte sig til Tolddepartementet for at spørge, hvorledes Forholdet blev, det kan ikke have anlagt sin Fabrik paa Grundlag af Løfter af en eller anden Art. Nej, denne Fabrik er

blevet behandlet ganske paa samme Maade som den anden Fabrik af samme Art, som ligger derude, og det skulde da egentlig ogsaa være underligt, om en ny Fabrik, der anlægges i København, kunde vente at faa helt andre Betingelser end en ganske tilsvarende Fabrik, der driver samme Virksomhed. Begge disse Fabrikker har haft ganske de samme Vilkaar, de faar i Fremtiden ganske de samme Vilkaar, og det skal ikke lykkes, tror jeg, for nogen at faa skabt nogen Særstilling for denne Fabrik. Jeg skal gentage — for det synes, som om det ærede Medlem ikke har forstaaet mig —, at man ikke kan have nogen Ret til Toldgodtgørelse paa Forhaand. Man kan ikke ved at indføre nogle Varer til Danmark skabe sig en Ret til at faa refunderet Told ved Udførsel, der skal en særlig Overenskomst til for at faa denne Ret, og denne særlige Overenskomst maa naturligvis overholdes. Fabrikken skriver i den Skrivelse, som det ærede Medlem oplæste her i Rigsdagen, at den havde holdt Forhandlingen om denne nye Ordning fuldstændig ude fra Forhandlingen om Afviklingen af den gamle. Ja, det er muligt, men det har Staten ikke gjort. Staten kan ikke betragte Spørgsmaalet om en fremtidig Ordning, som betegner en betydelig Forbedring for Fabrikken, som uden Forbindelse med, om Firmaet stadig mener, at der skal rejses dels Sagførerkrav, dels Rigsdagskrav paa at faa en Godtgørelse, som det aldeles ikke har Ret til. Jeg tror ogsaa, at selv det ærede Medlem Hr. Henriksen vil give mig Ret i, at det ser underligt ud, at Fabrikken sender sin Repræsentant op til Tolddepartementet for at forhandle om, hvordan man kan finde de gunstigste Forhold for den nye Ordning, og samtidig indfinder Fabrikkens Sagfører sig i et andet Værelse i Tolddepartementet og fremsætter sine stærke Krav om at faa større Refusion for den Tid, der er gaaet. Det vilde dog vistnok have været naturligere, om man havde søgt at føre disse Forhandlinger om det samme Spørgsmaal paa samme Tid, men det er jo muligt, at man ikke har tiltroet Sagføreren samme Evne som Fabrikkens egne Folk til at føre Forhandlingerne om den fremtidige Ordning, men har ment, at Sagførerens Evner netop egnede sig ganske særlig til at fremsætte Pengekrav i al